

Het kosmische ei

✧ CHINA

Stel dat er in het begin alleen een ei was.

— Een ei, zeg je?

Precies. Een enorm ei dat in het zwarte vlak van de oneindigheid zweefde. Het hing daar gewoon te bestaan, lang voor het heelal er was. Het hing er al zo lang als de eeuwigheid.

— Maar wie had dat ei dan gelegd?

Als er niets anders was?

Maakt niet uit. Stel dat het er gewoon was.

— Oké.

Stel nu dat er in dat ei geen eigeel of eiwit zat, maar ons ganse heelal.

— Dan zou ik zeggen dat je niet goed snik bent.

Stel dat alles wat ooit zou bestaan, in de schaal van dat ei zat. De wereld, de zee, je huis, de auto van je ouders, je grootmoeder, je dwergpony en je nieuwe kleurpotloden. Alles wat je maar kan bedenken. Maar stel dat al die dingen nog geen vorm hadden. Dat ze door elkaar heen vlogen in een wriemelende bol chaos. Dat alles door elkaar geklutst zat, als een reusachtige omelet.

— De omelet van het heelal! Lekker.

Stel nu dat het ei na een eeuwigheid opeens begon te trillen. Tik, tik, tik.

— Wie is daar?

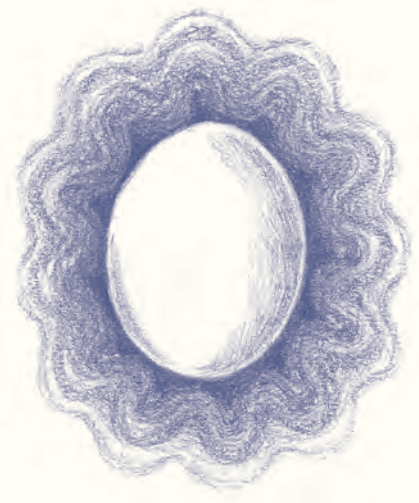
Pan Gu.

— Pan wie?

Pan Gu!

— Ken ik niet.

Zo noemde hij zichzelf, want er was niemand anders om hem een naam te geven.

— Als jij het zegt.

Stel dat Pan Gu al achttienduizend jaar aan het slapen was in de kern van het ei. In het begin was hij petieterig, niet groter dan een kersenpitje. Maar in al die jaren was hij enorm gegroeid, tot hij op een dag wakker werd. 'Aaaaaah', geeuwde hij luid en hij rekte zich uit, waarbij hij met zijn vuisten tegen de wanden van het ei stootte. Het ei begon te barsten, de schaal kraakte vreselijk en het ei knalde helemaal open. Wat een kracht!

Het hielp natuurlijk wel dat Pan Gu in zijn ene hand een beitels en in zijn andere een bijl hield.

— Komt dat even mooi uit! De een slaapt met een knuffelbeer, de ander met een beitels en een bijl. Snoezig!

Stel dat het ei in twee delen openbarstte en dat alles wat erin zat in het rond vloog. Heel die wriemelende bol chaos kwam los. De lichte delen vlogen omhoog en werden de hemel, de zware zakten omlaag en werden de aarde.

De lichte delen noemde Pan Gu yang en de zware yin. Twee tegengestelde krachten.

— Hij had wel voor alles een mooie naam, die Pan Gu.

Maar stel nu dat hij bang was dat de twee delen ooit weer zouden samenkomen.

— Dat de hemel en de aarde op elkaar zouden vallen?

Precies. Stel dat hij zo bang was, dat hij maar één oplossing zag: zelf ertussen kruipen. Daar stond hij dan, met de hemel op zijn hoofd en de aarde onder zijn voeten. Hij duwde zijn armen uit alle macht hoger en hoger, zijn voeten drukten de aarde steeds dieper naar beneden. En hij groeide zelf mee, elke dag een beetje. De hemel werd elke dag drie meter hoger en de aarde drie meter dikker. Stel dat hij zo bang was dat hemel en aarde weer zouden samenkomen, dat hij daar achttienduizend jaar bleef staan.

— Achttienduizend? Hij liever dan ik.

Stel dat hij intussen reusachtig was. Een oneindige zuil tot in de hemel. Geen meetlat ter wereld die Pan Gu kon meten!

— Er waren ook nog geen meetlatten, dat zei je daarnet.

Stel nu dat hij pas na al die jaren eindelijk tevreden was met zijn werk. En dat hij doodmoe was, dat kan je je wel voorstellen. Hij was stokoud, zijn botten deden pijn en zijn nek zat vast door achttienduizend jaar lang zijn armen op te tillen. Hij liet zijn armen zakken, ging liggen en sloot zijn ogen. Hij viel in slaap en werd nooit meer wakker.

— Hij ging dood?

Morsdood. Maar stel dat het daar niet stopte. Stel dat zijn lichaam begon te veranderen.

— Rot worden en stinken bedoel je?

Nee, stel dat de onderdelen van zijn lichaam begonnen te veranderen in de wereld zoals wij die nu kennen. Zijn adem werd de wind en zijn stem de donder. Zijn linkeroog werd de zon, zijn rechteroog de maan. Zijn stekelige haar en baard veranderden in de sterren aan de hemel en zijn zweet in de regen.

— Jakkas! Ik koop een extra paraplu.

Zijn handen en voeten werden de uithoeken van de aarde, zijn lichaam veranderde in de bergen en bomen en zijn bloed –

— Bah, houd je mond!

Zijn bloed veranderde in de beken en rivieren. Het haar op zijn lichaam veranderde in het gras en zijn botten in mineralen en gesteenten.

— Over een metamorfose gesproken!

Dat kan je wel zeggen. Maar stel dat het beste nog moest komen. Stel dat de vlooien op zijn lichaam de mensen werden.

— De...? Nou moe.

Stel dat we allemaal zo begonnen zijn. Als kleine vlooien op het gigantische lichaam van Pan Gu, dat als een heilig tapijt onder de boog van de hemel lag uitgestrekt. Stel dat we in al die jaren vergeten zijn dat we nog steeds op zijn lichaam leven. Maar stel dat hij het niet vergeten is, en nog steeds het weer beheerst, bijvoorbeeld. Als de zon schijnt, is Pan Gu blij, maar als het regent of stormt, weet je dat je iets mispeuterd hebt en dat Pan Gu boos of verdrietig is. Dan kan je het maar beter weer goedmaken met hem.

— O jee.

Zeg dat wel.

— Maar is alles ook echt zo gebeurd?
Wat denk jij? Stel dat het allemaal waar is.

— Dan was het heelal vroeger een ei.
En jij een vlo.

— Jij ook.
Misschien verzin ik wel alles.

— Het zou me niet verbazen.
Maar stel dat?

✧ Dit scheppingsverhaal is de eerste volledige Chinese verklaring van de schepping. Het kosmische ei en de metamorfose van een oerwezen in de delen van de aarde vind je ook in de hindoemythologie. Het verhaal van Pan Gu is misschien beïnvloed door verhalen uit Centraal-Azië.

In het Chinese denken tref je het vrouwelijke yin en mannelijke yang in alles wat leeft in de wereld. Het zijn tegengestelde krachten die elkaar aanvullen en alles in evenwicht houden. Je ziet ze vaak als het donkere en lichte oppervlak van een cirkel.

